

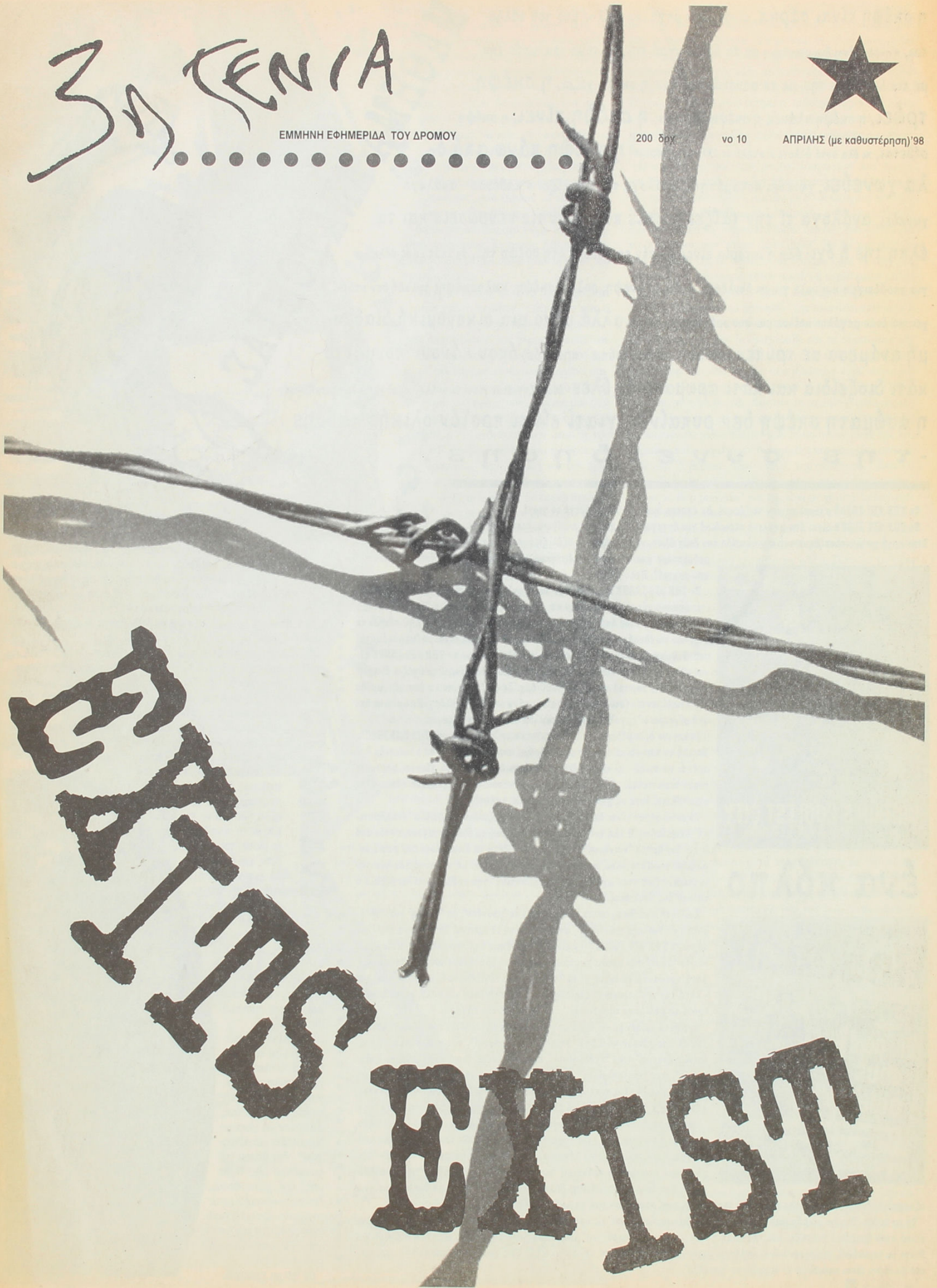
3^η ΚΕΝΙΑ

ΕΜΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

200 δραχ.

vo 10

ΑΠΡΙΛΗΣ (με καθυστέρηση) '98

ΕΝΤΕΛΕΣ

EXIST

διαδήλωση αλληλεγγύης στους μετανάστες, 9/4/98

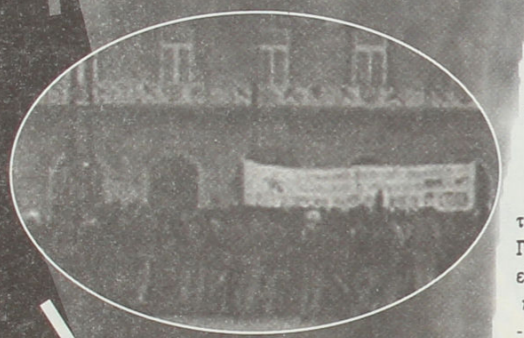
ΤΟ ΑΦΕΝΤΙΚΟ
ΕΧΕΙ ΠΑΝΤΑ
ΔΙΚΙΟ...
(αυτό το
ξέραμε...)

ΑΛΛΑ
ΤΩΡΑ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΕΧΕΙ
ΚΑΙ
"ΕΞΥΠΝΕΣ"
ΙΔΕΕΣ

"Ρε συ
'Αντζελα
πρέπει
να το
ξενοχτήσουμε
απόψε
και μάλλον
και αύριο..."

"Ωραία!
Δε σε
χρειάζο-
μαι άλλο.
Θα σε
πάρω
τηλέφω-
νο από
βδομά-
δα..."

"Ρε 'Αντζελα να σου δώσω κάτι έναντι; Αυτός ο μαλάκας ο Νικολάου δε πλήρωσε, και είναι και κείνη η επαγή για αύριο..."

ΜΕΓΑΛΕΙΑ !!
"ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΑ" ΑΠΟ ΔΩ,
"ΣΥΜΠΙΕΣΗ" ΑΠΟ ΚΕΙ,
ΤΑ ΚΟΥΤΣΟΚΑΤΑΦΕΡΝΟΥΜΕ...
(Αυτός ο πληθυντικός με φτιάχνει.
Όταν θα τα παίξουν τα κομπιούτερ
"μας" από τη δισκέτα που μου έδωσε
ο Θανάσης, θα με πάρει από κάτω!!
Αλήθεια σας λέω!!!)

Με όλες της τις
δυσκολίες, η διαδήλωση έγινε.
Και πέτυχε. Κανείς δεν είναι παραμυθιασμένος
με τη φιγούρα του μετανάστη. Αλλά όταν καταλαβαίνεις
το πώς και το γιατί βρίσκεται στο στόχο, τότε η μόνη
αλληλεγγύη που μπορείς να δείξεις, ακόμα και "συμβολικά",
είναι αυτή που κρατάει μέσα της την αυτονομία και την
δυναμική του συνειδητού ανταγωνισμού.
Και κεί αρχίζουν όλες οι αποστάσεις - αποστάσεις πολύ πιό
μεγάλες από όσες "δείχνει" η χρωσταξία της πόλης - με τις
"ανθρωπιστικές ευαισθησίες", με τις "θεσμικές ρυθμίσεις", αλλά
και με τις "εξτρεμ" τυποποιήσεις που θέλοντας ή όχι
γίνονται ουρά της σοσιαλδημοκρατίας.
Χωρίς την ορατή (ή την άρατη) "προστασία" αυτής της τε-
λευταίας το να καταβαίνεις στο δρόμο είναι ζόρικο. Μερικοί
έχουν μιλήσει και έχουν ξαναμιλήσει για "αυτοκτονία"
κι άλλοι πάλι προτιμούν τις "εγγυήσεις" του ενός
ή του άλλου είδους. Αλλά όσοι λένε "είμαστε όλοι
μετανάστες" καταλαβαίνουν ή έστω υποψιάζο-
νται πως η μόνη σιγουριά που αξίζει και έχει
μέλλον είναι αυτή της συλλογικής αυτο-
οργάνωσης, του συλλογικού λόγου και της
συλλογικής πράξης. Όπου ο ατομικός
φόβος του "ξένου σώματος" (στην πόλη,
στην αρρωστημένη κοινωνία) ξεπερνιέται
από την συντροφικότητα στη πράξη.
Και όπου η ένταση τροχίζει
τις συνειδήσεις (μας).
Γιατί είμαστε ήδη "ξένοι",
είμαστε (σαν τέτοιοι) πολλοί,
και είμαστε παντού...
- πρέπει να το
αξιοποιήσουμε.

OFF SHORE

Τελικά θα φτιαχτεί στη Θεσσαλονί-
κη το ελληνικό κέντρο off shore επι-
χειρήσεων. Ο συνδυασμός "φορολο-
γικού παραδείσου" και πλυντηρίων
"μαύρου χρήματος" έκατσε και στην
ελλαδάρα, κι αυτό πράγματι είναι
πρόδος. Γιατί μέχρι τώρα ελληνικές
τράπεζες έπαιζαν αυτό το κόλπο στη
Κύπρο. Τώρα ρίχνουν άγκυρα και στη
Μάλτα, αλλά το "εντός έδρας" έχει
άλλη χάρη. Πατριδα βρε αδερφέ, και
ξερό ψωμί.
Και τί μας νοιάζει εμάς; Δε μας νοι-
άζει. Αλλά σκεφτόμαστε: ο τζίρος των
ναρκοδραχμών, για παράδειγμα, θα
πρέπει να έχει κάνει τρελλά ρεκόρ
για να φτιάχνουν τέτοιο κόλπο στη
γρεκία. Είναι βέβαια οι "αναδυόμενες

αγορές" των βαλκανίων, είναι και η γεω-
πολιτική των ελληνικών σταυροδρομιών
της ναρκοεξαθλίωσης. Οπότε το θέμα "ω-
ρίμασε".
Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ένα τέτοιο
κόλπο δείχνει πόσο καλά μπορούν να συ-
νεργαστούν οι "οικογενειο-πατριωτικο-
θρησκευτικοί" κύκλοι, και οι "φιλελευθερο-
-μεταμοντέρνοι" διαχειριστές. Οι πρώτοι
ουρλιάζοντας για την διατήρηση της "πα-
ρανομίας" φροντίζουν να κρατάνε τα ναρ-
κοκέρδη ψηλά. Οι δεύτεροι δίνουν μια δυ-
νατότητα σ' αυτά τα κέρδη να γίνονται "νό-
μιμες" επενδύσεις. Φίνες δουλειές, φίνες
συνεργασίες, το ένα χέρι νίβει το άλλο,
και τα δύο...
...και δίνουν το μυαλό μας.
Αλήθεια, εσείς "φτιαχόμαστε";

σωματική ανάγκη

Περπατώ.
Προσπαθώ να σκεφτώ σοβαρά, αλλά περπατώ - και νομίζω πως αυτά τα δύο είναι ασυμβίβαστα. Τουλάχιστον σε μένα. Προ-
τιμώ το δεύτερο, και δε με νοιάζει. Απλώς καζεύω. Υπάρχουν άπειρα πράγματα που μπορείς να καζέψεις περπατώντας, ας
μην πω αυτά που είσαι υποχρεωμένος να καζεύεις. Για να μη φας τα μούτρα σου. Ή για να τα φας - ευχάριστα.

Ώρα εφτά παρά είκοσι. Απόγευμα.
Καφενείο. Κανονικό - όχι new age. Δύο τάβλια. Τηλεόραση τέντα. "Τα δύο σου χέρια πήρανε".... Χορεύει ο Βαγγέλης - στην ο-
θόνη. Σε εκπομπή με καλεσμένους ανθρώπους - αρκούδες. Σε εκπομπή μάλλον που σε κάνουν αρκούδα. Για να γελάνε οι τι-
λεπρεζάκηδες.
Μπαίνει ο Μάριος. "Ρε συ Μάριε, ο ξάδερφός σου χορεύει" - "Ε;" - "Ναι ρε συ. Πριν αρχίσει είπε ότι αφιερώνει το ζειμπέκικο
στον ξάδελφό του το Μάριο, που πάει σε φροντιστήριο στα εξάρχεια".
Του κάνει πλάκα ο κοντρός, που περνάει για έξυπνος. Ο Μάριος είναι, μπορεί, ο άνθρωπος αρκούδα της γειτονιάς. Πιτσι-
κάς, δεν τσιμπάει, απαντάει σοβαρά. Δίνει για lower. Πέμπτη φορά. Θα τα καταφέρει. Έχει τουλάχιστον
το ύψος της σιγουριάς. Με μια αδιόρατη μελαγχολία - λόγω εφηβίας. Ίσως.
Ο κοντρός έχει ξαναγυρίσει στην οθόνη. Μπορεί να προσπαθεί να κατεβάσει καμιά καινούργια ι-
δέα, να κοροϊδέψει τον Μάριο.
Ο Μάριος φεύγει.
Μένει ο Βαγγέλης στο κουτί. Και οι ταβλαδόροι - αριστεροί φοιτητές σίγουρα. Και ο κοντρός. Και ο
καφετζής - ο Θανάσης. Κουνάει το κεφάλι του με το θέαμα. Τα άπιστευτα, όλο αυτοπεποίθηση
φάλτσα του Βαγγέλη. "Αφού δε μπαίνει η μάνα του με κανά σκουπόξυλο..."
"Δεν υπάρχει θεός" πετάγεται ο ένας ταβλαδόρος την ώρα που ο Βαγγέλης βασανίζει αλύπη-
τα το "βρέχει φωτιά στη στράτα μου". Αυτά θυμούνται οι αριστεροί για το θεό, και η φωτιά
πάει να κάψει κάθε Βαγγέλη.
Ο κοντρός έχει απορροφηθεί.
Το χειρότερο είναι που δεν ξέρεις που είναι το πρωτότυπο, ποιός αντιγράφει ποι-
όν. Έβγαλαν οι τηλεοπτικοί παραγωγοί καρότσι και πουλάνε ανία με το κλό, ή
ψάχνει ο κόσμος ν' αγοράσει;
Όσο για το Μάριο; Ξαναπερνάει απ' έξω. Κοντοστέκεται - αλλά δε μπαίνει. Αν
ξανακοπεί στα αγγλικά υπάρχει κάποιο άλλο κυριολεκτικό lower (=κατώτερο)
να διεκδικήσει; Να γίνει τραγουδιστής; Παρουσιαστής; Ξαν αυτόν εκεί στο γυα-
λί; Ή θεατής;
Ο καφές πάγωσε.

Ώρα εφτάμισι
Το υπόγειο της Ομόνοιας δεν έχει τουαλέτες - ή εγώ δεν μπορώ να τις βρώ. Ξα-
λαφρώνω στο δημαρχείο - από την πίσω μεριά, από μπροστά έχει πολλές φωτα-
ψίες για κατούρημα.

Μπορείς να είσαι μπάτσος, χωρίς να είσαι μπάτσος. Αλλά αν είσαι μπάτσος, ε τό-
τε είσαι μπάτσος.

Παραδείγματα χάριν. Ζάκια: μια ντουζίνα σε δέκα τετρα-
γωνικά μέτρα. Μπάτσοι: δύο, στη μέση των δέκα τετραγωνι-
κών, και ελαφρά προς τη μια άκρη. Νεαρή γυναίκα: μία, στρι-
μογμένη από τους δύο μπάτσους - όχι από τα πρεζάκια. Καλοντυ-
μένη, καλοβαμμένη, στο πνεύμα της εποχής και του νυφοπάζαρου της
πλικίας της. Και φυσικά καμμία σχέση με drugs. Κάνει μπαμ από δέκα
μιλια: περαστική από την Ομόνοια. Απαίτησι μπάτσου: να αδειάσει τη
τσάντα της. Κοπέλλα: νομοταγής. Πιθανώς χεσμένη. Στο πνεύμα της ε-
ποχής, και ενός ραντεβού με "καλό σκοπό". Κοπέλλα: "Να βγάλω και τα
μολύβια;" Του μακιγιάζ προφανώς. Μπάτσος νούμερο ένα (ο επκεφα-
λής του κομμάντο): "Ναι. Θα τα βγάλεις όλα".

Λοιπόν, όλη η μπάτσικη τσογλανία (σε στυλ έρευνας για ναρκωτικά) γί-
νεται για να της πει αυτό ακριβώς. "Θα τα βγάλεις όλα". Το μάτι του γυα-
λίζει. Γιατί είναι μπάτσος, πάει και τελειώσε. Το οποίο σημαίνει, ανάμεσα
σε άλλα πολλά και λίγο πολύ γνωστά, πως το "καμάκι" του υπάγεται στους
σπερμένους νόμους της νομομοφροσύνης και των διαταγών. Κατα συνέπεια
θα χρησιμοποιήσει τα πό γελόια και πλήθια υπονοούμενα. Αν είχε το περι-

θώριο θα έκανε και "σωματική έρευνα" - γιατί έγινε μπάτσος.
Η βλακεία είναι προϋπόθεση της αρρενωπότητας, είτε είσαι μπάτσος, είτε όχι.

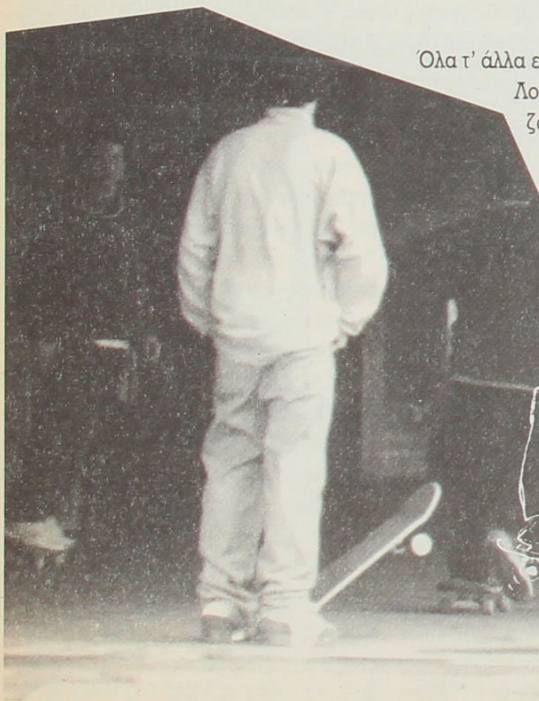
Ώρα οκτώμισι
Κάνω τσιγάρο σ' ένα παγκάκι. Στη πλατεία του σταθμού του Πειραιά. Ένας τύπος, εξήντα και, κάθεται δίπλα. Γυρίζει. "Τα πορ-
τοφόλια πρέπει να φτιάχνονται από δέρμα χαμαιλέοντα, ειδικά επεξεργασμένο ώστε να μπορεί να προσαρμόζεται αν και ψό-
φιο τουλάχιστον μέχρι να ξηλωθεί ή να χαλάσει".

Τον κοιτάζω έκπληκτος. Είναι η ώρα και το μέρος για μια καταπληκτική ιδέα; Γιατί όχι; Βλέπει το ενδιαφέρον μου. "Ναι, αλλά το δέρμα του χαμαιλέοντα δεν πρέπει να είναι απ' έξω". Συμφωνώ, δεν ξέρω γιατί, αλλά του έχω εμπιστοσύνη. Καλά το πάει. "Διότι..." βγάζει ένα φαγωμένο πορτοφόλι "όπου το αφήνεις, σε πέντε λεπτά δε θα ξεχωρίζει από το περιβάλλον του, οπότε.... παπ! πάει το έχασες!! Αυτό θα ζημιώσει και τους ξεκασάρηδες, και τους πορτοφολάδες". Σωστό. Δουλεμένη η σκέψη. Κοινωνική. "Λοιπόν το δέρμα του χαμαιλέοντα πρέπει να είναι από μέσα. Διότι..." ανοίγει το πορτοφόλι, μου το δείχνει, άδειο, "πριν από δέκα λεπτά χάλασα το τελευταίο μου κιλιάρικο. Αν η θήκη εδώ ήταν χαμαιλεοντί, θα κράταγε τουλάχιστον ένα τεταρτάκι την ομοιότητα με το περιβάλλον της. Με το τελευταίο μου κιλιάρικα δηλαδή. Και δεν θα φαινότανε κιάλας τόσο άδεια". Έχω μείνει εμβρόντητος. Ωρα εννιά παρά στη πλατεία έξω από το σταθμό του Πειραιά, και θεμελιώνεται μια πλήρης θεωρία! "Γιατί;" με ρωτάει. "Μήπως και τα κιλιάρικα δεν είναι ψευδαισθήσεις;" Σωστά.

"Συγγνώμη κοπελλιά. Μήπως υπάρχουν τουαλέτες στο σταθμό;" "Όχι δεν κάνω έρευνα αγοράς, απλά κάνει ψόφο, κι έχω κρυώσει. Έκφραση συμπόνοιας μέσα απ' το περίπτερο. "Μπα! Έκλεισαν!" Ο.Κ. Λόγω επειγούσας κατάστασης δεν μπορώ να απευθυνθώ στο τοπικό δημαρχείο. Κατουράω το εμπορικό και βιομηχανικό επιμελητήριο. Ένας αλανιάρης σκύλος πρέπει να μην έχει προκαταλήψεις. Κράτος και κεφάλαιο, ίδια ιστορία.

Έστω - λέω. Εάν ο χρόνος μετακίνησης στη πόλη καθορίζεται εν τέλει από το πόσο αντέχεις ανάμεσα σε δύο επείγοντα κατουρήματα (για το χέσιμο δεν το συζητάω, πρέπει να είσαι πράγματι σκύλος) τότε η έλλειψη δημόσιων ουρητηρίων είναι - λέω: είναι - ένα σαφές και οργανικό μέρος του καπιταλιστικού σχεδίου κωροταξίας και ρύθμισης των σύγχρονων μεγαλουπόλεων. Άρα εύλογα προκύπτει σαν ανατρεπτικό πρόταγμα το: W.C. παντού!! Όταν πιστρικές είχα αναγκαστεί να δουλέψω στην οικοδομή, και ύστερα σε ένα εργοστάσιο, είχα βρει το εξής σχέδιο λούφας: πίναινα και έπινα νερό. Σε λίγο μου ερχόταν να κατουρήσω. Πίναινα για κατούρημα, ξαναγύρναγα. Σε κανα μισάωρο ξανάφευγα. "Πού πας;" - "Να πιά νερό". Έπινα, όσο μπορούσα. Νάτο σε λίγο πάλι το κατούρημα. Και πίναινε έτσι. Έξι - εφτά φορές στο οχτάωρο. Σούρτα - φέρτα. Τι να πει το αφεντικό; Είχα κάνει τα νεφρά μου εργαστήριο ανυπακοής. Μίνιμουμ αλλά αποτελεσματικό.

Όλα τ' άλλα είναι μαλακίες.

Λοιπόν η κατάσταση έχει ως εξής. Στη μέση της πλατείας Θεάτρου καρτόκοιτο τσιγάρων, ύψους (υπολογίζω) 60 με 65 πόντους. Λέω από μέσα μου σιγά ρε φίλε. Παρ' όλα αυτά: ο τύπος παίρνει φόρα, πατάει γερά σχεδόν ένα μέτρο πριν, σηκώνεται, η σανίδα μένει κολλημένη στα πόδια του, περνάει αρκετά από πάνω, και προσγειώνεται με το σκέϊτ, σα να μην τρέχει τίποτα.

Πολύ καλό!!! Κάνω την αυτοκριτική μου. Αφού είμαι άσχετος τί το παίζω πονηρός;

Τώρα: το ύψος μεγαλώνει τουλάχιστον άλλους είκοσι πόντους. Ένας σάκος πλάτης πάνω στην κούτα. Καμμία ένταση, καμμία νευρικότητα, καμμία αναμονή. Ο τύπος είναι αραχτός και κουβεντιάζει μ' ένα φίλο του στην άκρη. Ποιά Μπακογιάννη, μαλακίες λέτε;

Εν τω μεταξύ ο άλλος έχει τελειοποιήσει τα δικά του άλματα σε βαθμό έργου τέχνης. Έτσι: προχωράει, κατεβάζει τη λεκάνη, τινάζεται, το σκέϊτ ξεκολλάει από τα πόδια του, κάνει μια στροφή γύρω από τον μακρύ άξονά του, προσγειώνεται - ναι, αλλά μαζί με τον τύπο!!

Αν δεν ήταν όλα τόσο κουλ θα χειροκρόταγα. Τώρα δεν παίρνει. Γελοίος συναισθηματισμός. Κι ώσπου να το δω και να το ξαναδώ αυτό το κόλπο, ο πρώτος περνάει για πλάκα τους 80 πόντους. Με άνεση και κρεμιά. Λες και έχει ελατήρια. Διάολε!

Λοιπόν καταλήγω στα εξής. Πρώτον είναι ένα παιχνίδι που δεν θα το περιλάμβαναν σε στρατιωτική εκπαίδευση. Ποιός στρατός δηλαδή θα έκανε ασκήσεις να ανεβαίνει με σκέϊτ σκαλοπάτια, πέφτοντας συνέχεια μέχρι να το μάθει; Ούτε ο Αϊζενστάϊν δεν θα έφτιαχνε τέτοια σκηνή.

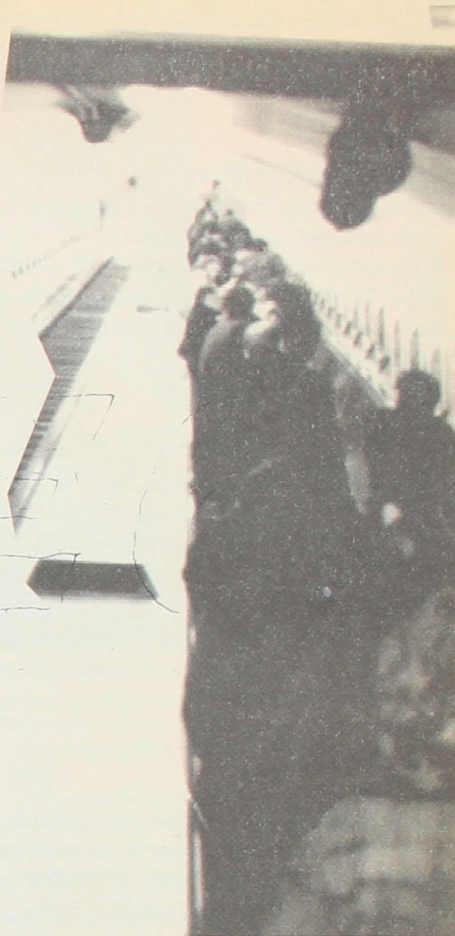
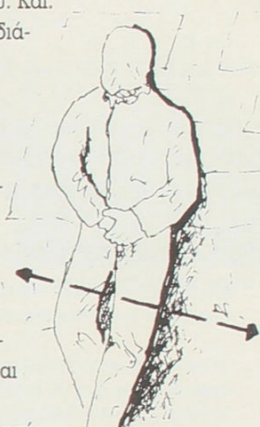
Δεύτερον, αν καταφέρουν να ανεβάσουν τα άλματά τους κατά είκοσι - τριάντα πόντους, θα μπορούν να πιδάνε πάνω από κάτι γαρογιές οι οποίες όπου βρεθούν όπου σταθούν τσιρίζουν, με αυτοκίνητα, με πεζούς - πάρε το καρδιακό σου από σκεϊτά, που δεν το περίμενες. Όχι, νομίζεις πως είσαι ακόμα στο χωριό σου!! Τρίτον, σίγουρα αυτά τα κόλπα τα μαθαίνουν και από την τηλεόραση, πλην όμως κάνουν κάτι που κανένας συνεπής τηλεθεατής δεν διανοείται: πέφτουν και ξαναπέφτουν και σαβουριάζονται στις πλάκες του θεάτρου, δηλαδή ξανακερδίζουν το σώμα που θέλει να τους κλέψει η τ.ν. Και τέταρτον, μιλάνε μεταξύ τους αγγλικά, και μόνο τα μπινελίκια για τις αποτυχίες εκτοξεύουν στα ελληνικά, πράγμα που δείχνει τη σωστή και πρέπουσα χρήση της μητρικής γλώσσας. Γενικά.

Ωρα έντεκα παρά

Η ατμόσφαιρα στον ηλεκτρικό είναι καθαρά αποπνικτική. Έχω βουλιάξει ανάμεσα σε έναν ώμο και στο τζάμι. Απέναντι: εικοσιπέντε χρονών, γένους θηλυκού, εμφάνιση εξόδου. Και: πενήντη χρονών, του ίδιου γένους, εμφάνιση μαμάς. Τα βλέμματα στο και καλά αδιάφορο περιορίζονται στο ένα ημισφαίριο των καθισμάτων. Απο 'δώ κι απο 'κεί. Χαζεύω το παράθυρο. Η αντανάκλαση είναι ενδιαφέρουσα οπτική δυνατότητα. Η κουβέντα απέναντι είναι περί Λάρισας, στρατού και στρατοπέδου. Και αρραβωνιαστικού. Και ταξιδιού. Σε καμμία ώρα.

Εκτοξεύω προς το τζάμι να κάνει γκελ τη σκέψη: ο στρατός κορίτσι μου είναι μια απέραντη μαλακία. Προφανώς δεν υπάρχουν ηλεκτρομαγνητικά πεδία, όχι τουλάχιστον μέσα σ' αυτό το βαγόνι του ηλεκτρικού. Η αναμονή του ταξιδιού είναι στο στόμα. Και το κόζι, κόζι. Η αντανάκλαση στο τζάμι δεν κάνει λάθος: στρατός, γάμος, οικογένεια. Α ναι: και "απιστίες". "Μαλακίες" σκέφτομαι, χωρίς "κορίτσι μου" αυτή τη φορά, και χωρίς γκελ. Προσπαθώ να συγκεντρωθώ στα απ' έξω. Αλλά το βλεφάρισμα είναι πώ ευχάριστο. Μέχρι το σταθμό της ατικής δηλαδή. Γιατί μετά κάθεται μπροστά μου ένας μαντράχαλος.

Αυτό είναι το καλό και το κακό με τα δημόσια μέσα μεταφοράς. Ή που δεν θα έχεις τί να κάνεις το βλέμμα σου, ή που θα έχεις κάτι να το παρακάνεις. Κρύο - ζεστό, σε ράγες, με καμπλές ταχύτητες. Μάλλον αυτό το έχουν "πιάσει" οι διαφημιστές.

Ωρα έντεκα παρά (λιγότερο από πριν)

Κοντά στο σταθμό του αγ. νικολάου. Στη γέφυρα πάνω από τις γραμμές. Ανοικτή ευκαιρία για αυτόχειρες. Δεν είναι του τύπου μου. Ούτε και των δύο μαθητριών που κάθονται στα σκαλάκια. Συζητώντας, τί άλλο; για αγορά. Αριστερά φωταγωγημένο παζάρι. Εμποροπανηγύρι. Εκκλησία και (μαύρη) οικονομία. Σούρνομαι καζεύοντας δεξιά - αριστερά. Φαγούρα στις πατούσες - έχω να βγάλω τα πόδια από τα παπούτσια πολλές ώρες. Πάγκος με κάλτσες. Ευκαιρία. Ένα κιλιάρικο τα τρία ζευγάρια. Στις έντεκα το βράδυ μια οδηγία μεταμοντέρνας αγοράς: ψωνίζω τρία καινούργια ζευγάρια, πετάω το φορεμένο. Ο χημικός πόλεμος προ των πυλών. Τρέμετε. Ο Σύριος στο πάγκο εκτιμάει την παλαισινακιά στο λαμό μου. "Φίλε" μου λέει σε όχι και πολύ σπαστά ελληνικά "καλύτερα μη κρατάς τα λεφτά στη κωλότσημη. Μπορεί να στα κλέψουν". - "Μπα" του λέω "δεν έχω και πολλά". Σηκώνει τους ώμους.

Στη Μ. Βόδα, στα δεκαπέντε μέτρα μπροστά, τυπική ελληνική οικογένεια: μπαμπάς, μαμά, δύο παιδιά. Δέκα μέτρα - εποπτεύουν το παρκάρισμα συγγενούς. Εφτά μέτρα, έξι μέτρα, πέντε μέτρα, τέσσερα μέτρα, ενστικτώδης και φοβισμένη κίνηση της μαμάς να μαζέψει τα παιδιά της από τον διάβα μου, δύο μέτρα, ένα μέτρο, τέλος πάντων μπορεί να είμαι σκατόφατσα αλλά αυτοί είναι σκατόψυχοι, εκτός αν είμαι ο Τζάκ ο Εντεροβόγλης και αυτοί είναι η οικογένεια του Σέρλοκ Χολμς. Δεν τη βρίζω γιατί μπορεί να πεταχτεί στη μέση του δρόμου, έτσι που κοιτάει τη νάυλον σακούλα που κρατάω στα χέρια μου. Από τη τρομάρα της. ΤΙ ΕΧΩ; ΤΙ ΕΧΩ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ; Ε ΛΟΙΠΟΝ ΕΧΩ ΤΡΙΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΕΝ ΔΥΝΑΜΕΙ ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΕΣ, αρκεί να τις φορέσω και θα τρέχεται να κρυφτείται στα εξοχικά σας. Δεν της λέω τίποτα. Ή είμαι μεγαλόψυχος, ή δεν θέλω να χάσω τον αιφνδιασμό.

Στο Novotel οι πόρτες ανοίγουν και κλείνουν αυτόματα μόλις περάσεις από μπροστά. Ψυχή δε φαίνεται στη ρεσεψιόν. Τραμπαλίζομαι μπρος πίσω. Σφίγγω το σακούλι στο χέρι. "Παράξενη επίθεση με αναισθησιογόνες κάλτσες σε ξενοδοχείο - δύο νεκροί δέκα τραυματίες" - σκέφτομαι ειδηση πρωτοσέλιδη. Μπα, δεν είμαι έτοιμος ακόμα.

Ωρα εντεκάμισυ

Τώρα που κατουράω απέναντι από το Μινιόν σκέφτομαι όλη αυτή την υγρασία που αφήνουν οι - νυχτερινοί, εννοείται - πεζοί σε σημεία που μόνο γη' αυτό δεν φτιάχτηκαν. Οι πώ οικολόγοι ή οι πώ επαρχιώτες μπορεί να ψάχνουν καμμία πρασινάδα να ποτίσουν, αλλά το βρίσκω πολύ ενοχικό το να θες να κρυφτείς πίσω από τις φυλλωσιές. Καλώς μαυρίζουν οι πλάκες των πεζοδρομίων. Μπορεί να είναι ένας υποσυνείδητος τρόπος αντίστασης στον καθωσπρεπισμό και την ιλλουστρασιόν εμφάνιση των εμπορικών κέντρων. Ή μπορεί να είναι μια ιστορική παράδοση.

Αν πάντως φύτρωναν τίποτα χημικές τουαλέττες κάθε τρεις και λίγο αυτή η αντιστασιακή μέθοδος θα ζοριζόταν πολύ. Πώς να δικαιολογήσεις την αναιδεια σου αν σε πενήντα μέτρα σου έχουν τον πολιτισμό; Περνάς στη παρανομία.

Όχι ότι δεν θα ήταν ενδιαφέρον να κτυπάς ένα πλαστικό πορτάκι και να ακούγεται από μέσα "άλλοοοοο", επί της Πατρίωνας ούμμε. Και ουρές απ' έξω, σαν αυτές των τραπεζών, από τύπους που σφίγγουν τα γόνατα και τα δόντια, "άντε χριστιανέ μου, έχω σκάσει". Αλλά εγώ είμαι, τελικά, υπέρ της αυτοδιάθεσης των ούρων.

υ κ λ ρ λ ρ υ κ ι ρ η ή ο

έχει ο κυβερνοχώρος air condition;

Λένε πως αυτή η παράξενη κατάσταση που τόσο γρήγορα έγινε αποδεκτή σαν κυβερνοχώρος είναι μάλλον μια συνθήκη παρά μια υπόσταση. "Λένε": αυτό αφορά ορισμένους θεωρητικούς που, κρατώντας μίαν απόσταση από το θέμα, είναι πάντα πρόθυμοι να μας ξενογήσουν, έστω κι αν δεν ξέρουν που - και όχι τους κυβερνο-διαβάτες". Αυτοί οι τελευταίοι "κινούνται" στον κυβερνοχώρο, "σερφάρουν", έστω κι αν δεν είναι σε θέση να εξηγήσουν τί ακριβώς σημαίνει αυτό. Και πώς θα μπορούσαν άλλωστε αφού αν και κινούμενοι παραμένουν βιδωμένοι σε μια καρέκλα;

Τούλάχιστον ένα μοιάζει να σίγουρο: ο κυβερνοχώρος είναι πάντα "γεμάτος" από ένα άυλο (στερεό, υγρό, αερίο;) που λέγεται "πληροφορίες". Κι αυτό είναι, αν το πάρουμε τοις μετρητοίς, κάτι εντελώς καινούργιο. Γιατί ως τώρα, άσχετα με το πόσο ακριβής ή περιγραφικός θα ήταν ένας ορισμός της έννοιας "χώρος", θα μπορούσε αυτός να γίνεται κατανοητός και σαν κενός. Αντίθετα ο κυβερνοχώρος όχι μόνο δεν είναι κενός, αλλά εξ ορισμού δεν θα μπορούσε καν είναι τέτοιος, σε κανένα "σημείο" του.

Βέβαια το "γεμάτο" και το "άδειο" παραπέμπουν σε ύλη, και ίσως να κακομάθαμε να καταλαβαίνουμε έτσι τα πράγματα. Αλλά με τον κυβερνοχώρο δεν συμβαίνει, υποψιαζόμαστε, μια μετατόπιση προς τον "άυλο γεμάτο χώρο", όπως θα μπορούσε να είναι, ας πούμε, το "δωμάτιο γεμάτο από χαρά"... Όχι. Φαίνεται πιά σίγουρο πως αυτή η καινούργια εφεύρεση έχει μια νοητική συγγένεια με "κάτι" -που θα προτιμούσε να περάσει απαρατήρητη. Έχουμε την εντύπωση πως ο κυβερνοχώρος μοιάζει με τον θεό! Αυτοορίζεται σαν το απόλυτο περιέχον...

Τώρα βέβαια οι πιθανοί κυβερνολάτρες αναγνώστες θα θυμάσουν. Πώς είναι δυνατόν κάτι τόσο πεζό, όπως οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές, να παραπέμπει σε θρησκευτικές ζαβολιές; Κι όμως: οι μεν ηλεκτρονικοί υπολογιστές είναι μηχανές, απλά μηχανές, όπως τα τρακτέρ - έστω κι αν αυτή η αναλογία θα ενοχλούσε - όμως ο κυβερνοχώρος δεν είναι μηχανή. Κι αν λέμε πως σαν έννοια μοιάζει με τον θεό είναι τουλάχιστον για την υπερβατική αντίληψη που εισάγει τόσο για τον "χώρο" όσο και για την "κίνηση". Εμμέσως πλην σαφώς και για τον "χρόνο".

Γιατί αυτό το "γεμάτο" που δεν έχει διαστάσεις, αυτό το "πλήρες" εντός του οποίου μπορεί κανείς να "κινηθεί" παραμένοντας ουσιαστικά α-

κίνητος, αυτό το "ηχητό" των πληροφοριών και των λεωφόρων τους που καλούν την καθαρή νόηση, και ακόμα περισσότερο η καταστατική απαγόρευση του κενού και του άγνωστου, δεν έχει άλλο ιστορικό προηγούμενο, αν δεν κάνουμε λάθος, από την πανταχού παρουσία... και τα όσα της...

Κομμάτι δύσκολο βέβαια, έτσι "στα καλά καθούμενα", να υποψιαστεί κάποιος πως μια τεχνολογική εξέλιξη, μια εντελώς υλιστική συνθήκη, μπορεί να εισάγει (και μάλιστα κρυφά) σε μια νέα μεταφυσική - έτσι δεν είναι; Γιατί όμως; Και τότε άλλοτε συνέβει κάτι διαφορετικό δηλαδή; Μήπως η πεποίθηση που συνοδεύει αυτήν την τεχνολογική εξέλιξη, πως δηλαδή δεν υπάρχει πραγματικότητα, δεν παραμένει συγγενής με μια άλλη υπερφυσική κατηγορηματικότητα, πως δεν υπάρχει ελεύθερη βούληση;

Τί είναι, αν θέλουμε να αναρωτηθούμε, ένας "χώρος" απόλυτα πλήρης και μόνο τέτοιος; Δεν είναι, ανάμεσα στα άλλα, ο χώρος εντός του οποίου δεν νοούνται άστοχες κινήσεις, κινήσεις απώλειας; Δεν είναι, κατά συνέπεια, η συνθήκη εκείνη εντός της οποίας δεν νοούνται οι αναπάντητες ερωτήσεις; Μέχρι εδώ δεν υπάρχει τίποτα "προκλητικό": στον κυβερνοχώρο όλα είναι γνωστά, ή, εν πάσει περιπτώσει, γνωστοποιήσιμα. Και αυτό είναι που τον συγκροτεί σαν έννοια.

Ναι. Αλλά αν η θρησκεία έβαζε τα πάντα, εξ ορισμού (της), μέσα στην βεβαιότητα του (θεϊκού) προκαθορισμού, κι αν (λέμε, αν...) ο "χώρος - των - μη - αναπάντητων - ερωτήσεων" είναι η βεβαιότητα του (πληροφοριακού) προκαθορισμού, και πάλι εξ ορισμού, είναι πιά τόσο μεγάλη η διαφορά; Κι αν, στο τέλος τέλος, αντί να είναι πανταχού παρούσα η "αρετή" (και η τιμωρία) προκύπτει να είναι πανταχού παρούσα η "πληροφορία", αλλάζουν λέτε πολλά;

Ρωτάμε. Όχι δηλαδή τίποτα άλλο, αλλά επειδή καμιά φορά οι συνθήκες υποστασιοποιούνται....

αποδοτική

ΓΚΑΛΟΠ

- Στους δέκα βιασμούς που γίνονται μόνο τέσσερις καταγγέλλονται από τα θύματα, αφού φθβούνται κατά κύριο λόγο τη δημοσιότητα κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας.

- Στις δέκα περοπτώσεις βιασμών που καταγγέλλονται, μόνο δύο καταδικάζονται, σε όχι ιδιαίτερα βαριές ποινές, αφού τις περισσότερες φορές τα θύματα αποσυρουν τις μηνύσεις, μετά από συνεχείς αναβολές της δίκης, επειδή δεν μπορούν να υποστούν άλλο αυτή την επώδυνη διαδικασία.

- Ώσον αφορά τους "συζυγικούς βιασμούς", θεωρείται σχεδόν βέβαιο, ότι είναι από ελάχιστες έως μηδαμινές οι περιπτώσεις που καταγγέλλονται.

- Αξίζει να σημειωθεί, ότι όταν η έδρα ανακαλύψει, έστω και ένα "ίχνος προκλητικότητας" στη συμπεριφορά ή την εμφάνιση του θύματος, σχεδόν πάντα οι κατηγορούμενοι βιαστές αθώνονται..

Μικρές ιστορίες των λέξεων και των σχέσεων

ΔΙΚΗ

Η δίκη δεν ήταν πάντα το νομικό τελετουργικό, η διαδικασία που ξέρουμε. Είχε βέβαια άμεση σχέση με το "σωστό" - το σωστό των κοινοτήτων. Αλλά αυτό το σωστό δεν ήταν το συμπέρασμα πολύπλοκων ερμηνειών. Είναι το εθιμικό καθώς, η φανερά καθημερινότητα της κοινότητας, στην οποία ο καθένας εκπαιδευόταν από τη γέννα του. Στη ριγμένες στην ακίνητη σταθερότητα του εθίμου, στην συν-ήθεια, οι κοινότητες εκείνες ταύτιζαν (και όπου υπάρχουν και σήμερα τέτοιες κοινότητες το ίδιο κάνουν) το σωστό με το προφανές. Έτσι η δίκη, σαν λέξη, κατάγεται από το *δείκνω* - για την ακρίβεια από το *δείκνυμι*. Που είχε άμεση εννοιολογική σχέση με την αναγνώριση του κοινωνικά προφανούς. Κάποιοι υπονιζόνταν πως το *δείκνυμι* και το *δέχομαι* έχουν άμεση συγγένεια, την ίδια ρίζα, και υποστηρίζουν πως απόδειξη αυτής της συνάφειας είναι το *δεξιά*. Το *δεξιά* δεν ήταν μια αφηρημένη διεύθυνση, αλλά το χέρι που πιά συχνά "έδειχνε", αλλά επίσης και πιά επιδέξια "έπανε". Αν η δίκη έχει πράγματι θέση στους απόγονους αυτής της μακρινής κοινής καταγωγής των λέξεων, τότε δεν θα ήταν μόνο η "ανάδειξη" του σωστού, αλλά και η "υποδοχή" του. Όπως και να 'χει πάντως, ενεργητικά ή παθητικά η δίκη ήταν ζήτημα εσωτερικής αυτοπειθαρχίας μάλλον παρά εξωτερικής επιβολής. Λένε πως η δίκη ήταν αντίθετη με την βία.

Υπάρχουν όμως και μερικοί που αναρωτιούνται μήπως η δίκη είχε εξ' αρχής άμεση συγγένεια με τον *δικασμό*. Μοιάζει λογικό πως δεν θα μπορούσε να υπάρξει ζήτημα "σωστού" αν δεν εμφανιζόταν το "λάθος", ακόμα σε εκείνες τις κοινωνίες που ήταν βαθιά ποιτισμένες με την βεβαιότητα και την σταθερότητα των εθίμων. Σε τελευταία ανάλυση, και άσχετα με το μέτρο τους, και το "σωστό" και το "λάθος", το καθένα σαν προϋπόθεση του άλλου, είναι θέματα κρίσης.

Φαίνεται πως η ευρηματικότητα της παράβασης, η ικανότητα κάποιων πρωτοπόρων παραβατών να δικαιολογούν την πράξη τους, γέννησε την συνειδητοποίηση της κρίσης, την κριτικότητα της δίκης. Το προφανές και το αυτονόητο θα πρέπει να διεργάσαν κάπου, κάποτε, αρκετά πίσω στην ιστορία, ή, τουλάχιστον, θα πρέπει να ξανα-εκτέθηκαν. Δηλαδή να ξανα-δείχθηκαν.

Κι αυτό θα πρέπει να υπήρξε πράγματι ένας δικασμός, σε πρώτο χρόνο: ανάμεσα στο αυτονόητο, και στον απο-δεικτικό συλλογισμό. Η δίκη τότε θα πρέπει να άρχισε να εκλογικεύεται, όχι μόνη της, αλλά μαζί με ολόκληρη την δημόσια και ιδιωτικά κοινή ζωή. Οι θεοί κατέβηκαν χαμηλότερα, τα δικαστήρια έγιναν κοσμικοί τόποι και χρόνοι, οι δικαστές απόκτησαν κάποιου είδους πρόσωπο, οι παραβάτες υπερασπιστές, οι δυνάστες λεπτότερα επεξεργασμένες τεχνικές....

Υπάρχει όμως κάτι ακόμα που έχει μείνει, με μια μακρινή ετοιμολογική συγγένεια με τη δίκη: το *δάκτυλο*. Για την ακρίβεια το *δάκτυλο* συγγενεύει άμεσα με το *δεξιά*, με το *δείκνω*, κι από εκεί με τη δίκη. Κανένα από τα δάκτυλα δεν έχει πιά λειτουργική σχέση με κάποια έννοια δικαστηρίου, εκτός από ένα: το *δάκτυλο καταδότη*. Εκείνου που "δείκνει" για να "δόσει".

Μπορεί και γι' αυτό να είναι "σωστό" (με μιαν αόριστη εθιμική βαρύτητα) πάνω σ' αυτό το *δάκτυλο* να ξανασυναντιούνται οι μακρινές συγγενείες της δίκης: το *δέχομαι* και το *δικάζω*. Αυτό το δάκτυλο δεν είναι να το καταδέχεται κανείς παρά μόνο για να το κόψει...

ΕΤΕΙΟ

κότωση τον πατριό της γιατί ήθελε να τη βιάσει. Μειώθηκε η πρωτόδικη ποινή και αποφυλακίζεται

ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ Γ. ΚΟΥΤΣΕΛΑΚ

... να προβλέπει την... της Γ' Λυκείου μετά την...
... είχε ο Πάνης Κολοβός στα... 19η τακτική ανακρίτρια οδηγία...
... χρόνια. Η αγάπη που έφε... φιλικές Καρούλλου. Ζήτησε
... για τη μητέρα του τον οδηγ... συγγνώμη για ό,τι έκανε και θέλησε
... τε στο έγκλημα. Ο ίδιος δεν είχε... να παραιτηθεί στην κρισία του
... τη πρόθεση να γίνει δολοφό... πατέρα του, για να του ζητήσει
... Η συμπεριφορά του πατέρα... συγγνώμη και να λυτρωθεί για
... έσπερσε τα όρια και... ποινή του. Το αίτημά τ'
... ΚΡΙΘΗΚΕ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

Η τριανταεπτάχρονη τσιγγάνα Σ. Γιοβαννίδη που σκότωσε τον πατριό της και ο δεκαετής αδελφός της μαθητίς Γ. Κολοβός που σκότωσε τον πατέρα του επειδή παρεκοχούσε σεξουαλικά τη μητέρα του, μάλλον δεν είχαν διαβάσει τα στοιχεία του γκάλοπ. Γνώριζαν όμως ένα από τα κοινά μυστικά, έναν από τους πολλούς άγραφους νόμους, της ελληνικής κοινωνίας: ο βιαστής έχει πάντα δίκαιο...

Πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά άλλωστε: μια κοινωνία με παράδοση και παρόν φελλοκρατικό, στερμένη σεξουαλικά για δεκαετίες ολόκληρες, με δικαστικό και κυρίαρχο πρότυπο, το σκληρό αρσενικό που ζεχνει βαρβατίλα από χιλιόμετρα, τί άλλο θα μπορούσε να κάνει από το να αθώνει τους βιαστές που η ίδια γαλουκεί και ανατρέφει; Είναι κοινή πεποίθηση πως ο σεξουαλικά πεινασμένος μέσος Έλληνας, φαντασιώνει μια πραγματικότητα όπου κάθε θηλυκό, από γάτα μέχρι γυναίκα, δεν μπορεί να αντισταθεί "στην ακαταμάχητη γοητεία του". Και σχεδόν όλη η κοινωνία συμφωνεί πως τα θύματα των βιασμών "τα θέλουν και τα παθαίνουν". Δε χρειάζονται στοιχεία για τον λόγο του αληθές. Πρόκειται για ό, τι ο καθένας και η κάθε μια "διδασκόμαστε" στην οικογένεια, στο σχολείο, στην καθημερινή ζωή. Μια ματιά άλλωστε στα λαϊμάργα βλήματα των τυχαίων περαστικών στο δρόμο μπορεί να μας αποκαλύψει ουκ ολίγους επιδοξους βιαστές.

Προφανώς δεν είναι η τυφλή δικαιοσύνη μόνο, που αφού βιάσει για δεύτερη φορά το θύμα απαιτώντας κάθε λεπτομέρεια "για να αποδώσει δικαιοσύνη", δίνει πάντα δίκαιο στο βιαστή ενώ αντίθετα τιμωρεί το θύμα που αντιστέκεται. Είναι ολόκληρη η κοινωνία που γνέφει συγκαταβατικά στις αποφάσεις της, επιβεβαιώνοντας τη θέση που επιφυλάσσει σε κάθε γυναίκα και σε όποιον επιλέγει το δρόμο της αυτοδικίας στην κατά τ' άλλα ισότιμος κόλπου της...

Ι Ρ Ι Σ - 2

Το ότι ο τρόπος που κοιτάμε, που βλέπουμε, και τελικά που καταλαβαίνουμε τον κόσμο είναι καθορισμένος από τον (αόρατο;) αστικό πολιτισμό και όχι από τις "φυσιολογικές" δυνατότητές μας - των αισθήσεων και της νόησης - είναι μια κοινότητα παρατήρηση. Αλλά συμβαίνει τέτοιες κοινοτυπίες να πρέπει να τις θυμόμαστε - είναι η αφετηρία για πειραματισμούς παραβάσεων διανοητικών και συναισθηματικών.

Η *μετωπική όραση*, το βλέμμα δηλαδή που (υποτίθεται πως) κοιτάει τον κόσμο κατάματα είναι μια εφεύρεση της Αναγέννησης. Είναι μια από τις πρώτες, τις θεμελιώδεις χειρονομίες της αστικής αντίληψης για τον κόσμο. Η ζωγραφική τότε, που ήταν και ο αμεσότερος τρόπος αναπαράστασης, με την ελαιογραφία (τις λεπτές και λαμπερές "αποτυπώσεις" της) και τη γεωμετρική προοπτική, έβαλε την βάση όχι μόνο για την οπτική εννόηση επιμέρους αντικειμένων, προσώπων, στάσεων των σωμάτων και σχέσεων (συμπεριλαμβανομένων των σχέσεων ιδιοκτησίας - έργου τέχνης - και απεικονιζόμενου). Θεμελιώσε επίσης την αθωότητα και μια ειδική εγκοσμιότητα του προφανούς. Καθώς το (αστικό) βλέμμα "αντίχρηζε τον κόσμο κατάφασα", όχι μόνο τον "έπανε" (το μάτι είναι σαν το χέρι είπε πολύ αργότερα ο Μπετόν), αλλά επίσης σκηνοθετούσε τον ίδιο, τον δικό του *realismo*.

Η φωτογραφία στη συνέχεια, και τελικά ο κινηματογράφος - για να μείνουμε στα "κλασικά" αφήνοντας προς το παρόν έξω τη virtual reality - δεν άλλαξαν τίποτα σ' αυτή τη θεμελίωση, αν και είναι σημαντικό πως τις προσέθεσαν επιπλέον "διαστάσεις". Όμως σε κάθε περίπτωση η *μηχανή* (είτε φωτογραφική, είτε κινηματογραφική) που μπήκε σαν ενδιάμεσος, ισχυροποίησε την πεποίθηση για το *απόλυτο βλέμμα*. Για την μοναδικότητα της παγίδευσης του κόσμου μέσω της μοναδικότητας του *βλέμματός* - κι αυτό άσχετα με το αν ο κόσμος, στην παγίδα του, τήγχανε οποιαδήποτε "απίλη" ή "σύνθεσις" αναπαράστασης. Εντελώς "φυσιολογικά" το αποτέλεσμα αυτού του *κοιτάματος*, είτε σαν φωτογραφία είτε σαν κινηματογραφική ταινία, βιάζει στις βεβαιότερες της ζωγραφικής: *ίδιού ο κόσμος, κατάφασα - κατάματα*.

Παρά τις τεχνικές αλλαγές των μέσων, η βασική πρόταση του αστικού πολιτισμού για το βλέμμα ήταν και είναι η ίδια: *στάση*. Κι αυτό γιατί το βλέμμα παραμένει ένα από τα βασικότερα (ή μήπως το βασικότερο;) όπλα του απόλυτου, μοναδικού, και σαν τέτοιου *καρφωμένου στο κέντρο του κόσμου υποκειμένου*. Η θεολογική αντιστροφή είναι κάτι παραπάνω από φανερό, αλλά αυτό δεν ενόχλησε την εγκοσμιότητα του αστι-

μοσύ: το *γίνεσθαι ιδιοκτήτης του κόσμου* περιλαμβάνει ουσιαστικά το *βλέπειν τον κόσμο από το "κέντρο" του*.

Αυτή η *πανοπτική* του αστικού βλέπειν σαν επιβεβαίωση της κατοχής, αυτή είναι που το πέρασμα της "ανάπτυξης" βελτιώνεται τεχνικά, χωρίς φυσικά να αλλάζει έστω και ελάχιστα στην "ουσία" της. Και δεν μιλάμε για το βλέμμα κάποιου "μεγάλου αδελφού". Αλλά για το πιο ταπεινό, το δικό μας καθημερινό κοιτάγμα.

Υπάρχουν μερικές στιγμές στην ιστορία και στην εξέλιξη αυτής της πανοπτικότητας που εμφανίστηκαν σαν οι εξαιρετισμοί της. Αξίζουν της προσοχής μας, γιατί είναι διδακτικές.

Παράδειγμα ένα: ο κριβιόμος στη ζωγραφική. Η αναπαράσταση των "διαφορετικών οπτικών γωνιών" με τις οποίες μπορεί να ειδοωθεί ένα πράγμα, *ταυτόχρονα* και *ταυτόχρονα* οπωσδήποτε σόκαρε την εποχή της, και σίγουρα δημιουργήσε καινοτόμα έργα στη ζωγραφική. Αν από αισθητική άποψη το εγχείρημα του κριβιόμου ήταν πράγματι εξαιρετισμικό, από διανοητική (και σε τελευταία ανάλυση: πολιτική) άποψη ήταν μάλλον μια έφοδος *ολοκλήρωσης* του πως εννοεί τον εαυτό του το αστικό *έδνα*. Γιατί αυτή η πολυεπίπεδη σύλληψη (της όρασης και των πραγμάτων) ξανακρεμόταν προς μετωπική θέαση, προς *στάση του βλέμματός*. Ήταν, ειρωνικά, σαν ο κόσμος να έκλινε το μάτι στο θεατή: "μην ανησυχείς, όπως και νάχει, είμαι εδώ. Για σένα".

Παράδειγμα δύο: το μοντάζ στον κινηματογράφο. Η ανατροπή της ευθύγραμμης χρονικής ροής, και η ποιητική ανασυνθέση "κομματιών" χρόνου και χρόνου σε μια αφηγηματική οικονομία - κολάζ, προκάλεσε. Και προκάλεσε ακόμα και τώρα, πολλές φορές αμηνανία, στον θεατή. Και πάλι όμως: ενώ το αισθητικό αποτέλεσμα (τουλάχιστον για τους πρωτοπόρους αυτής της τεχνικής) πράγματι ανανέωσε την εκφραστικότητα του μέσου - σινεμά, το διανοητικό "δίδαγμα" ήταν το ίδιο: ο κόσμος, οι ροές του, οι συγκρούσεις του, σας ανήκουν. Ανήκουν στην κεντροθετημένη (μέσω του) όραση. Κυριολεκτικά: *σταθείτε, και δείτε. Σταθείτε και θα δείτε!*

Αν υπάρχει σήμερα μια χοντροκομμένη μαζική βεβαιότητα πως αρκεί κανείς να *σταθεί* λίγο και να *δει* (έστω και στην τηλεόραση!!) για να *ξέρει* (δηλαδή να κατέχει...) αυτή η βεβαιότητα είναι μόνο η θλιβερή υπενθύμιση εκείνου που είπαμε από την αρχή. Ο (αόρατος;) πολιτισμός με *όλη* του την *ιστορικότητα* καθορίζει (σε βαθμό αφηψίας όταν δεν συναντάει αηρησίες) αυτό που βλακωδώς βιώνεται σαν "ελευθερία".

Ο ΘΕΟΣ ΝΑ 'ΧΕΙ ΚΑΝΑ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΣΚΗΝΗ!

Ω, χλια μπράβο! Πρέπει να σας πω μάγκες πως είμαι φοβερά χαρούμενος που το "ανεξάρτητο" ροκ κέρδισε επίτελος την αναγνώριση που του αξίζει.

Ήταν καίρις πιά να σκάσει η ιδέα να εμφανιστούν γκρουπ με μακρομυαλίδες λευκούς τύπους χωρίς μπλουζάκια και δονατούς μες! Είναι τόσο ανεξάρτητο κάτι τέτοιο!

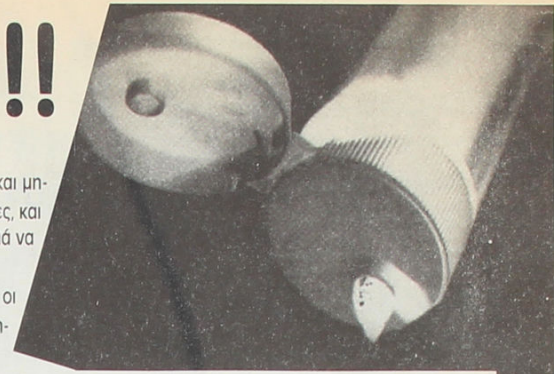
Και τί να πω για κομμάτια σαν το Under the Bridge; Ακόμα δεν μπορώ να το πιστέψω πως κάτι τόσο δονατο και τόσο ανεξάρτητο όπως το Under the Bridge θα μπορούσε να παητεί στο MTV!

Λοε τους Pearl Jam! Είναι καλό ο τύπος ή τρελλάθηκε εντελώς; Ποιός θα μπορούσε να το φανταστεί πως ο τραγουδιστής ηρπάει από τη σκηνή στο κοινό; Μπορείτε να το πιστέψετε; Είναι φοβερά ανεξάρτητη αυτή η σκηνική παρουσία!

Και τα στού! Οι καινοτομίες μπάστες και όλο το κοινό (μα κοτά!) φοράνε καρρό φανελίνα πουκάμισα και Doc Martens! Η σκέτα μακό και πάντα παποσίπια! Είναι τόσο εναλλακτικό και τόσο ανεξάρτητο κι αυτό!

Πρέπει να σας πω μάγκες πως δεν το πίστευα ποτέ πως τα πράγματα θα πάνε τόσο καλά. Με κάνει αισιοδοξο για το μέλλον, αλήθεια! Είναι τόσο καλό να βλέπεις τους νέους να είναι ροκ.

βοήθεια, οι έλληνες!!

Ο συνδυασμός του να γίνεσαι ταυτόχρονα μεθοριακή επαρχία της γερμανοευρωπαϊκής αυτοκρατορίας και μη-τρόπολη εποικισμού της βαλκανικής χερσονήσου είναι σίγουρα "εκρηκτικός". Τα νεύρα των ελλήνων έχουν γίνει ήδη κορδέλες, και ό,τι δηλητηριώδες έχει συσσωρεύσει ο μικροαστικός τους για δεκαετίες έχει αρχίσει, όχι να στάζει σταγόνα - σταγόνα, αλλά να περιστρέφεται σα ρουφίχτρα. Κι όποιον πάρει ο χάρος.

Υποτίθεται πως ένα τρομερό φάντασμα πλανιέται πάνω από τους μικροαστικούς βάλτους: το έγκλημα, και οι "ξένοι". Λέμε "υποτίθεται" όχι επειδή κατηγορούνται οι άγιοι. Αλλά επειδή οι κατηγοροί είναι, στην συντριπτική τους πλειοψηφία, πολύ χειρότερα καθάρματα. Και εξηγούμαστε.

Σύμπτωμα νούμερο ένα: κατά μία διαβολική σύμπτωση, τα τελευταία χρόνια, κάθε που ένας "φιλελεύθερος" κρατικός υπάλληλος κάτι μουρμουρίζει περί "διαχωρισμού των ναρκωτικών" και "αποποινικοποίησης", μέσα σε πέντε - το πολύ μέρες - έχει αρχίσει να γίνεται της πουτάνας με "ναρκωτικά", σταθερά και μόνιμα έξω από σχολεία. Όταν λέμε "γίνεται της πουτάνας", εννοούμε την άψογη συνεργασία αστυνομίας και δημοσιογράφων στο να σκοτώραται με χοντροκομμένες γραμμές στο δημόσιο φαντασιόκο "κίνδυνος". Και ο φόβος. Η τυποποίηση αυτών των χειρισμών είναι τόσο απλή, τόσο μονότονη - και γιαυτό, μπορεί, τόσο λειτουργική - ώστε να μπορεί κανείς να βάλει στοίχημα για τη μέρα και την ώρα που θα "συλληφθεί κάποιος "ναρκοκακοποιός" έξω από δημοτικό σχολείο" - γιατί όχι και νηπιαγωγείο.

Το ποζιτίτιμο συμπέρασμα, για όσους δεν τρώνε την φόρα, είναι πως υπάρχει ένας άριστα κOURντισμένος μηχανισμός, του οποίου οι μπάσοι και οι δημοσιογράφοι είναι μόνο οι φτηνοί εκτελεστές, ένας μηχανισμός παραγωγής κοινωνικής τρομοκρατίας με πολύ συγκεκριμένους στόχους. Προφανώς πρόκειται για το ελληνικότατο και εθνικότατο ναρκοκεφάλαιο. Αλλά επίσης υπάρχει ένας άριστα αποβλακωμένος κοινωνικός σχηματισμός που υποδέχεται και απολαμβάνει διεστραμμένα την αποκάλυψη του - αυτή που ξεκινάει από το μυαλό, για να φτάσει μέχρι και το τελευταίο του κύτταρο.

Σύμπτωμα νούμερο δύο: κατά μία εξίσου διαβολική σύμπτωση το μπουμ της "εγκληματικότητας των ξένων" ήρθε στην "κατάληψη στιγμή": λίγο μετά την έναρξη της "νομιμοποίησής" τους, και λίγο πριν ένα ενδεχόμενο ρεύμα εξαθλιωμένων προσφύγων από το Κόσσοβο.

Το ζήτημα, όπως θα πρέπει να καταλαβαίνει κανείς, δεν είναι ότι δεν υπάρχουν "παραβατικοί" μετανάστες. Όπως και στην περίπτωση της ναρκοοικονομίας έτσι και στην περίπτωση της "οικονομίας του εγκλήματος" οι τελευταίοι τροχοί, πρεζάκιδες ή μπουκαδόροι είναι υπαρκτοί - υπαρκτότατοι. Και όχι μόνο υπάρχουν, αλλά είναι στο ίδιο έθνος των ίδιων αφεντικών, και των ίδιων χειρισμών: δεν μπορούμε να εξηγήσουμε, για παράδειγμα, τις μπουκές σε διαμερίσματα την ώρα που είναι μέσα οι κάτοικοι τους παρά σε μια διατεταγμένη και επιβεβλημένη δια της βίας (των υψηλών ιστάμενων της οικονομίας του εγκλήματος) "επιβίωση" μερικών φτωχοδιάβολων, με σκοπό να υπάρχουν "μάρτυρες" της "εθνικότητας του εγκλήματος".

Ο διπλός μηχανισμός, της αστυνομοδημοσιογραφικής σπέκουλας και της μικροαστικής εξεφτίλας, δουλεύει τόσο καλά ώστε δεν είναι παράξενο πλέον να ακούσει κανείς το εξής μυζακακό-μοιρο: "ε, τί να κάνεις; τρέχουμε... τρέχουμε για να μας τα παίρνουν οι αθνανοί." Αυτό, πράγματι, δεν είναι το πιο σύντομο ανέκδοτο της χρονιάς. Είναι ο πιο μεγάλος βόθρος του αιώνα.

Θριαμβευτική απόδειξη αυτής της θηριώδους επιτυχίας - μία ανάμεσα σε πολλές, είμαστε σίγουροι - η 10η μαρτίου 1998. Εκείνη την ημέρα ένας 11χρονος σκηνοθέτησε στο σπίτι του στην Αργυρούπολη επίθεση μπουκαδόρων, μέρα μεσημέρι. Έκανε το σπίτι άνω κάτω, δέθηκε μόνος του - για να προκαλέσει το ενδιαφέρον των γονιών του και των φίλων του. Ξέχασε μόνο να "κλέψει" κάτι - η σκηνοθεσία του δεν ήταν τέλεια. Όμως εκείνο που υπήρξε πραγματικά τέλειο ήταν πως δεκάδες περίοικοι "είδαν" δύο "τύπους" να περιφέρονται μέσα στη πολυκατοικία, "μιλώντας σπαστά ελληνικά" - και ύστερα "από την επίθεση να φεύγουν βιαστικά με μοτοσυκλέτα".

Οι μαζικές ψυχώσεις στο τελευταίο και πιο ολοκληρωμένο στάδιο τους, δημιουργούν "ρεαλιστικές" - από κοινωνική άποψη - παραισθήσεις, πάει και τελείωσε. Εύκολο αυτό όταν η ίδια η πραγματικότητα (πιο σωστά: η μικροαστική αναπαράστασή της) έχει γίνει ψυχωσική. Αν δεν βρεθεί εν τω μεταξύ κάποια καλύτερη ευκαιρία η 10η μαρτίου θα πρέπει να γιορτάζεται σαν εθνική γιορτή.

Το σημαντικότερο ελληνικό εθνικό κεφάλαιο λοιπόν, τόσο από οικονομική όσο και από πνευματική, ψυχολογική και συναισθηματική άποψη, ο "πλούτος" αυτής της χώρας είναι πλέον η πανούκλα της γενίκευσης του φόβου, της διαχυμένης μικροαστικής τρομοκρατίας, του οργανωμένου ψέματος, των μαζικών παρανοιών. (Θα το έλεγε αυτό κανείς έγκλημα; Έτσι κι αλλιώς το τί είναι και το τί δεν είναι έγκλημα αφορά την στατιστική.) Και επειδή όπου υπάρχει κεφάλαιο υπάρχουν και τρόποι "αξιοποίησής του", περιμένετε και τη συνέχεια...

Τί να κάνουμε; Αυτό είναι πράγματι μια ενδιαφέρουσα ερώτηση. Για δουλέψτε την...

...όλοι οι άλλοι, μαθημένοι στην εγκράτεια, χαλιναγωγούσαν την απελπισία τους και περιορίζαν σε ιδιωτικούς χώρους τα ξεσπάσματα του πανικού τους που τους έκανε να ξεσχίζον τη νύχτα τα μαξιλάρια με τα δόντια τους, να γράφουν εξάλλα κι ασυνάρτητα γράμματα στο Θεό ή στο ίδιο το κακό ικετεύοντάς το να υποχωρήσει ή απειλώντας το με κατά μέτωπο σύγκρουση μαζί του, ώρες ολόκληρες να στέκονται ακίνητοι κι ανέκφραστοι μουρμουρίζοντας παλιά νοσταλγικά τραγούδια, να τρώνε λυσοσδώς τα νύχια τους μέχρι το κόκκαλο ή να τραβάνε βαθιές ξυραφιές σε κρυφά κι ευαίσθητα σημεία του σώματος ώσπου να τρέξει τόσο αίμα όσο χρειαζόταν για να ικανοποιηθεί η γενετήσια ανάγκη ανθρωποθυσίας ή αυτοτιμωρίας, πάντα πίσω από κλειδωμένες πόρτες, με τα φώτα σκεκντρωμένα μόνο σ' εκείνο το φλέγον σημείο με το έμβλημα της ανελέητης σφαγής, με την ίδια πάντα μουσική κανιβαλών, έτσι που είχε με τον καιρό σχηματιστεί μέσα σε κάθε σπίτι ένα είδος βωμού στην τουαλέττα, στην κρεβατοκάμαρα ή στην κουζίνα

μαθη μένοι στην εγκράτεια... ώρες ολόκληρες ανέκφραστοι... όσο χρειαζόταν για το φλέγον σημείο με το έμβλημα έτσι που είχε με το καιρό, το έμβλημα ή μήπως τα νύχια; είχε σχηματιστεί ένα είδος βωμού μέσα σε κάθε σπίτι σε κάθε κεφάλι

Δημήτρης Δημητριάδης: πεθαίνω σα χώρα

για να μην αυτό είναι έγκλημα	μπερδεύεστε αυτό δεν είναι έγκλημα
να κλέβεις ένα δεκαήλιτρο από ταρίφα	να παίρνεις ένα δυκίλιτρο μεροκάματο
να κλέβεις ένα πορτοφόλι σε ηεωφορείο	να κλέβεις λεφτά και πράγματα από τρουμπιές τροχαίου (όπως τα "όργανα" στις 20/3, έξω από τον Βόλο)
να όρας κάτω από απόλυτη ανασφάλεια	να πουλάς ανασφάλεια έχοντας ασφαλιστική εταιρεία
να έχεις "ήμμένα τα χέρια σου" αλλά όχι περιουσία	να έχεις "ήμμένα τα χέρια σου" για να "προστατεύεις την περιουσία σου"
να μιλάς "σπαστά ελληνικά"	να σεβρίσεις εβραπορέ μαλακία σε "σωστά ελληνικά"
να ηηστεύεις τράπεζα	να ηηστεύεις σαν τράπεζα
να έχεις παρανοήσι από τη μίζερια	να έχεις μίζερήσει από την παρόνια
να κυκλοφορείς με καλάνικωφ	να κυκλοφορείς με ουζί
και αθνανικό όνομα στην ελληνική επικράτεια	και αστυνομική στολή στην ομόνια
κλη, κλη	κλη, κλη

ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΩΟΙ

Είναι αθώοι όσο οι Μαβήδες τους (τί έκαναν οι άνθρωποι; Μερικούς αθνανούς σκότωσαν)... Είναι αθώοι όσο ο αγροφύλακας τάδε (τί έκανε ο άνθρωπος; Σκότωσε έναν πιτσιρικά αθνανο που πήγε να του κλέψει ένα καρπούζι. Εδώ όλο το χωριό ήταν με το μέρος του όργανου γιατί "αυτό (το να σκοτώσεις έναν αθνανο) μπορεί να συμβεί στον καθένα") ... Είναι αθώοι όσο οι φύλακες των συνόρων (τί κάνουν οι άνθρωποι; Κανά βασανιστήριο, κανά βιασμό, αλλά σε αθνανούς και αθνανίδες, πάντα) ... Είναι αθώοι όσο οι μπάσοι τους (τί κάνουν οι άνθρωποι; Απελάσεις κάνουν, κι άμα μπορούν βουτάνε και τα ό,τι φράγμα έχουν πάνω τους. Οι αθνανοί βέβαια)... Και λοιπά, και λοιπά... Ναι, ξέρουμε: δεν υπάρχει "συλληγοική ευθύνη" των ελλήνων για αυτήν την αθωότητα. Συλληγοική σιωπή και συλληγοική απόλαυση, μήπως υπάρχει όμως; Γιατί οποσδήποτε υπάρχει συλληγοική μίσος, απ' την άλλη. "Ενοχο", βέβαια...